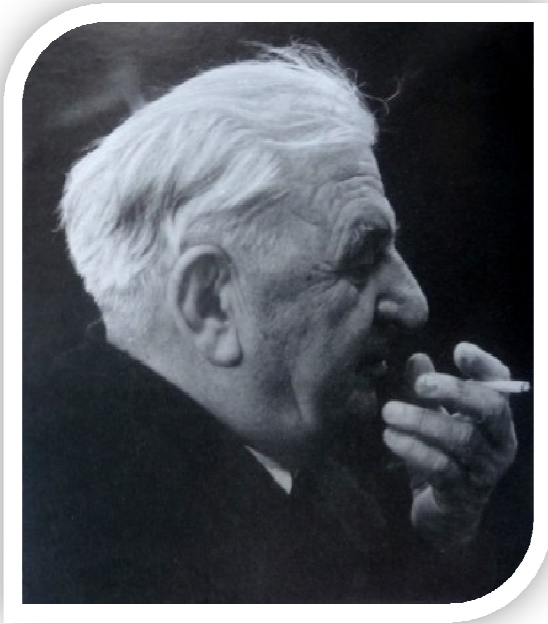


ხალხური

შემომეყარა ყივჩაღი
სამზღვარს მუხრანის გზისასა,
პური მთხოვა და ვაჭმიე,
ვურჩევდი თავთუხისასა.
ხორცი მთხოვა და ვაჭმიე,
ვურჩევდი ხოხობისასა,
ღვინო მთხოვა და ვასმიე,
ვურჩევდი ზადაგისასა.
ცოლი მთხოვა და ვერ მივეც,
მიმყვანდა სიდედრისასა.
ან კი ცოლს როგორ მივცემდი-
შვილსა გაზრდილსა სხვისასა.
ხელი მოხვია, აკოცა,
მოზიდნა ნაწნავს თმისასა
შესტირა საბრალო ქალმა:
„ვაი ცოლს, ცუდის ყმისასა“.
მეც გულმა ვედარ გამიძლო,
მოვზიდნე ვადას ხმლისასა,
უმაღვე იმან დამასწრო,
ელვასა ჰგვანდა ცისასა.
მაგრამ დაუცთა მუხანათს,
ვენაცვალე მადლსა ღვთისასა,
ახლა მე შემოვუქნიე,
ვენდვე მადლს ლაშრის ჯვრისასა.
გავჭერი ცხენი და კაცი
წვერიც მომიხვდა ქვიშასა,
არ იყო ღირსი, მოშორდა
ცქერას ნათელის მზისასა,
ცოლის სიდედრსა მივგვარე,
ის კი იქა სჭამს ქვიშასა.



ყივჩაღის პაემანი

გიორგი ლეონიძე

ყორღანებიღან გნოღი აფრინღა,
ყაბარღოს ველი გაღაიარა,
ისევ აღვსღდექი მუხრანის ბოღოს,
ჩასაფრებული ვსინჯავ იარაღს.

ქსანზეღ არაგვზეღ ისევ ყვავიან
ხოღაბუნები თავთუხებისა
შენი ტუჩებიღ ისე ტკბიღია,
როგორღ ბაღაგი დაღუღებისას.

ხოხბობას გნახე მიწურვიღ იყო,
როცა ზაფხული რუსთავეღისა
ნეტამღ ბაღაგი არ დაღელია
და იმ დღეს ხმაღი არ ამეღესა.

ტრამალ და ტრამალ გამოგეღევნე
შემოვამტვერე გზეღი ტრიაღიმცხეთას
ვუმტვრიე საკეტურები
ვღეწე ტაძრები კელაპტრიანი

მაგრამ თვითონაც დაიღეწეღა
დაბაღებულია ვინც კი ყივჩარაღ
მუზარაღიან შეს ქმარს შემოვხვღი
თავი შუაზე გაღამიჩეღა.

მოღი მომხვიე ხელი ჭრიღობას
ვეღარა ვხეღავ სისხლით ვიცღები
როგორღ სამროხე ქვავს ოხშივარი
ქართღის ხეღბებს ასღის ნისღები

მოღი გეღახი ათასწღის შემღდეგ
დაღლახვროს ეღვამ შესიღს ტანიღსა
ვარღის ფურცღობის ნიშანი არი
და დრო ახაღი პაემანიღსა.

სამუშაო ფურცელი ტექსტის „უსიერ ტყეში“ განხილვისთვის

ვინ?	სად?	როდის?	როგორ?	რატომ?